

Vakmerő panaszkodás

Textus: „Tisztábbak szemeid, hogysen nézhetnéd a gonoszt és a nyomorgatást nem szemlélheted.” (Habakuk 1,13/a).

Vajon tesz-e olyat Isten, ami nem egyezik az Ő Igéjével? A kísértésben levő ember kérdezhet így. Ilyenkor nem ismer más utat az ember, minthogy Istenhez kiált.

Isten különös tettei megrémítik az embert. Ilyenkor nem talál szavakat, néma marad. Mi hisszük, hogy Isten igazságban kormányozza ezt a világot. Hiszük azt is, hogy Isten megbünteti az istenteleneket és a kegyeseket megmenti. De mit tehet az ember, amikor ennek az ellenkezőjét tapasztalja?

„Hogy hagyhatja ezt az Isten?” „Hogy tűrheti, hogy gonoszok és istentelenek a kegyeseket nyomorgassák?” Sok olyan helyzetet ismerünk, amikor ezek a kérdések megfogannak bennünk. Csak kérdezni tudunk, amikor a világban levő konfliktusokról, vagy szerencsétlenségekről hallunk. Sok minden felfoghatatlan a hívő embernek. A teher pedig egyre nehezebb lesz a vállunkon s ilyenkor kérdezzük: Nem akar megszabadítani bennünket az Isten? Hát nem esik meg rajtunk a szíve?

Menedék

Ám csak akkor kérdezzük így, ha szívünkben az istenfélelem nem elég mély. „Ha Isten ilyen és nem törődik velem, akkor megyek én is a magam útján nélküle.”

Isten gyermekeinek is vannak néha ilyen érzései. De nem szabad ennyire elkeserednünk. Minden sötét gondolatot ki kell vetnünk a szívünkből. Ne engedjük, hogy ezek elhatalmasodjanak rajtunk. Nem szabad megrémülnünk életünk nehéz helyzeteiben, mert megtörténhet, hogy elveszítjük Istent. Mert a nyomorúságban nem lenne menedékünk.

A próféta imádsága olyan, mint egy vízáradat, mely az Úr felé árad. Közben Isten tömlőbe gyűjti a nyomorultak könnyeit, mint ahogy az 56. zsoltárban olvashatjuk.

Szembetűnő, hogy hányszor mondja a próféta ebben az imában: **„Avagy nem te vagy-e, Uram, öröktől fogva az én Istenem, Szentem? Nem veszünk el! Ítéletre rendelted őt, oh Uram, fenyítőül választottad őt, én erősségem!** (Habakuk 1,12). Itt a lényeg az, hogy mi bár sok mindent nem értünk, de *te vagy az Isten, az én Istenem! Te vagy a Szent, az én Szentem! Te választottad fenyítőül őket! Te vagy az én erősségem!* Vagyis Isten az, Aki nem változik soha és körülöttünk sok minden inoghat, de Ő számunkra a Szikla, a Kőszál.

Kiigazítás

Az Úrhoz forduló próféta akaratát szükséges kiigazítani. Uram, nem teheted, hogy ezektől a galád kaldeusoktól nem szabadítasz meg. **„Tisztábbak a te szemeid, hogysen nézhetnéd a gonoszt. Miért szemlélnéd hát a hitszegőket? És hallgatsz, amikor a gonosz elnyeli a nálánál igazabbat?!”** (Habakuk 1,13).

Mi tudjuk, hogy Te igazságos és szent vagy. Meg kell mutatnod, hogy mindenható vagy és megbünteted az ellenséget. Mi bízunk a Te ígéreteidben.

Mi ez, ha nem lázadás az Isten ellen, még akkor is, ha imádkozva teszi a próféta.

Szabadítás, megváltás

Milyen csodálatos, hogy a 12. versben az „**Én Istenem, Szentem! Nem veszünk el!**” – éppen a szabadítást, a megváltást jelent. Ugye ez a hit a mi személyes hitünk is?!

Sokan így fordítják ezt a verset: **Nektek nem szabad elvesznetek! Nem veszhettek el!** Ez a bátorítás életünk minden napjára érvényes. Mi nem veszünk el, mert valaki meghalt érettünk. Isten Fia, Jézus. Isten nem hagyta őt a halálban. Ő örökké él. S ha mi meghalunk is bűneink miatt, de Jézus szabadítása, megváltói munkája által életünk van. Isten nem kímélte egyszülött Fiát. Érettünk feláldozta, hogy mi Általa élhessünk.

Ámen.

Biharszentjános, 2014.09.04.

Csomay Árpád (M.A.van den Berg nyomán).